

Adócsaló törzsvásárlók

2011 január 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Szögezzük le: jó dolog törzsvásárlónak lenni, legyen szó akár boltról, akár étteremr?l, vagy bármi másról. Egy id? után a pénztárosok már nem úgy néznek végig az embereken, mintha mindenki áruházi szarka lenne, akik a zsebükben próbálnak kicsempészni néhány tábla mogyorós csokit.

Nem dugják akkora lendülettel az UV fény alá a bankjegyet, amivel fizetnek nekik, és olykor, ha szerencséjük van, nem kell perkálniuk a reklámszatyorért sem, ami, legyünk ?szinték, nem kis rang a mai világban.

Ha gyakran járunk egy helyre étkezni, néha kicsit több kerül abba a bizonyos elviteles dobozkába, esetleg finom utalásokkal hívják fel a figyelmünket arra, melyik étek friss, és melyik kevésbé. Ha nincs apránk, az eladó kevésbé húzza a száját, amikor nagyobb címlettel fizetünk, és ha minden körülmény ideálisnak mondható, akár még öt forintot hajlandóak is hitelezni nekünk. Olyan kiváltságok, bónuszok, adományok ezek, amelyeket csak az érthet meg igazán, aki valahol már törzsvásárló. Az extra bánásmód következtében egy másodperc tört részére fölvillan, milyen érzés is lehet az élet császárának lenni egy ideális világban.
Na de ahogyan szinte minden dolognak az életben, ennek a kérészélet? királyságnak is megvannak a hátulüt?i, a sötétebb oldala. Mert bizony a dolog két irányban m?ködik. Hiszen ha rendszeresen visszatérünk valahová, ha a boltban messzir?l kiszúrják a pofánkat, ha el?re tudják, a fasírt vagy a bélszínroló a kedvencünk, ha bekészítik nekünk azokat a könyveket, amire igényt tarthatunk, már ismernek minket. Ismernek, azaz tudják, hogy nem vagyunk sem vámosok, sem adóellen?rök, sem semmilyen hivatalos szerv, aki azért tért be hozzájuk, hogy a körmükre nézzen. Következésképp: a számlaadás egyre gyakrabban maradozik el, a blokknak búcsút inthetünk, a fizetett összeget már be sem ütik a pénztárgépbe. A tisztelt törzsvásárlót ez nem zavarja, talán fel sem t?nik neki, mert közben azzal van elfoglalva (azzal foglalják el?), hogy az illet? kutyájáról, a zord id?járásról, vagy az éppen aktuális politikai viszályokról cseverésznek vele. Véletlen lenne? Udvariasság? Közös szimpátia? Ugyan, kérem! Ez egyszer? adó, illetve áfacsalás, amelybe akaratán kívül bevonják a vendéget is.
A dolog igazi pikantériája azonban talán nem is ez. Mert, ugyebár egyik fél sem jár rosszabbul annál, mintha minden törvényesen zajlana.

Kára csupán az államnak származik, az meg persze senkit nem érdekel, s?t, sokan egyenesen büszkék is arra, ha a nagy testvérnek ilyen módon borsot törhetnek az orra alá. Az azonban már a legelvetemültebb csaló-kezdeményeket is el kéne gondolkodtatnia, hogy miért épp rajtuk, a törzsvásárlón akar extra bevételhez jutni a szolgáltató egység. Kihasználják ?ket, pofátlanul, és ?k ehhez még jó pofát is vágnak, cinkosságot éreznek - épp csak azt nem tudják, hogy önmaguk palira vételével. Pedig ha ez tudatosulna bennük, a fene nagy önérzetük és büszkeségük biztosan föllázadna, és kikérné magának, hogy éppen velük történik mindez - velük, akik mindig ugyanott esznek, ugyanott veszik a cigit, ugyanazt az antikvárat látogatják.
Sebaj, hiszen annak a nyavalyás m?mosolynak manapság akkora értéket tulajdonít mindenki, hogy ezért sokaknak megéri még a palimadár szerep is.

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló